

יומא סו

דין בדברי ר' יהודה בשקלים: תנן התם: בני העיר ששלחו את שקליהן ונגנבו או שאבדו, אם נתרמה תרומה - נשבעין לגזברין, ואם לאו - נשבעין לבני העיר, ובני העיר שוקלין אחרים תחתיהן. נמצאו, או שהחזירו הגנבים - אלו ואלו שקלים הם, ואין עולין להן לשנה הבאה. רבי יהודה אומר: עולין להן לשנה הבאה.

מאי טעמא דרבי יהודה? - אמר רבא: קסבר רבי יהודה חובות של שנה זו קריבות לשנה הבאה. קושי על רבא: איתיביה אביי: פר ושעיר של יום הכפורים שאבדו, והפריש אחרים תחתיהן, וכן שעירי עבודה זרה שאבדו והפריש אחרים תחתיהן - כולן ימותו, דברי רבי יהודה. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים: ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויפלו דמיהם לנדבה, שאין חטאת צבור מתה.

תירוץ 1: אמר ליה: קרבנות צבור קא אמרת? שאני קרבנות צבור כדרבי טבי אמר רבי יאשיה. דאמר רבי טבי אמר רבי יאשיה, אמר קרא *אֵת יְהוָה אֱדַח בְּעֵדוּתוֹ* אמרה תורה חדש והבא לי קרבן מתרומה חדשה.

תירוץ 2: אלא אמר רבי זירא: לפי שאין הגורל קובע משנה לחברתה.

תירוץ 3: אמרוה רבנן קמיה דאביי: גזירה משום חטאת שמתו בעליה.

תירוץ 4: אלא: גזירה משום חטאת שעברה שנתה.

קושי: גזירה? היא גופה חטאת שעברה שנתה היא!

תירוץ: הא לא קשיא - כרבי, דתניא **שנה תמימה - מונה שלש מאות וששים וחמשה**

יום, כמנין ימות החמה, דברי רבי. וחכמים אומרים: מונה שנים עשר חדש מיום ליום.

ויקרא פרק כה פסוק ל

וְאִם לֹא יִגָּאֵל עַד מְלֹאת לֹא שָׁנָה תְּמִימָה וְקָם הַיּוֹם אֶשְׁרֵי לֹא חִמָּה

לְצִמְיַתָּה לְקִנְיָה אֹתוֹ לְדִרְתָּיו לֹא יֵצֵא בְּיָבֵל:

שנה תמימה

רבי	חכמים
מונה שלש מאות וששים וחמשה יום, כמנין ימות החמה	מונה שנים עשר חדש מיום ליום. ואם נתעברה - נתעברה למוכר

קושי: התינח שעיר, פר מאי איכא למימר?

תירוץ: גזירה פר אטו שעיר.

דחייה: ומשום גזירה ימות? ועוד, חטאת שעברה שנתה - לרעה אזלא!

דאמר ריש לקיש: חטאת שעברה שנתה - רואין אותה כאילו היא עומדת

בבית הקברות ורועה.

תירוץ 5: אלא אמר רבא: גזירה משום תקלה.

חיזוק: דתניא **אין מקדישין ואין מעריכין ואין מחרימין בזמן הזה. ואם הקדיש והעריך**

והחריש, בהמה - תיעקר, פירות כסות וכלים - ירקבו, מעות וכלי מתכות - יוליך הנאה

לים המלח. ואי זה הוא עיקור - נועל דלת לפניו והיא מתה מאליה.

קושי: ביום הכיפורים - תקלה דמאי?

אי תקלה דהקרבה - אפילו כל רעיות נמי! אי תקלה דגזירה ועבודה - אפילו כל רעיות נמי!

תירוץ: לעולם תקלה דהקרבה, והנך דלאו בני הקרבה נינהו - לא טריד בהו, הך

דבת הקרבה היא - טריד בה.

עניין תקלה זה מחלוקת תנאים: דתניא חדא:

ברייתות	פסח שלא קרב בראשון - יקרב בשני, בשני - יקרב לשנה הבאה.	לא יקרב
מאי לאו - בתקלה פליגי?	לא חיישינן לתקלה	חיישינן לתקלה
דחייה - דכולי עלמא לא חיישינן לתקלה	מונה שלש מאות וששים וחמשה יום, כמנין ימות החמה	מונה שנים עשר חדש מיום ליום. ואם נתעברה - נתעברה למוכר
דחיית הדחייה והתניא: וכן המעות! אלא לאו שמע מינה בתקלה פליגי	לא חיישינן לתקלה	חיישינן לתקלה

משנה. בא לו אצל שעיר המשתלח, וסומך שתי ידיו עליו, ומתודה. וכך היה אומר: **אנא השם! חטאו, עוו, פשעו לפניך עמך בית ישראל. אנא השם! כפר נא לחטאים ולעונות ולפשעים שחטאו, ושעוו, ושפשעו לפניך עמך בית ישראל, ככתוב בתורת משה עבדך לאמר *כי מיום הנה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם*** **לפני ה' לטהרו.** והכהנים והעם העומדים בעזרה, כשהיו שומעים שם המפורש שהוא יוצא מפי כהן גדול, היו כורעים ומשתחוים ונופלים על פניהם, ואומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. מסרו למי שהיה מוליכו.

תנא קמא	אמר רבי יוסי
הכל כשרין להוליכו, אלא שעשו הכהנים גדולים קבע ולא היו מניחין את ישראל להוליכו.	מעשה והוליכו ערסלא וישראל היה

וכשב עשו לו, מפני הבבליים שהיו מתלשים בשערו ואומרים לו: **טול וצא, טול וצא!**

שאלה על הוידוי שמופיע במשנה: ואילו בני אהרן עם קדושך לא קאמר, מאן תנא?
תשובה 1: אמר רבי ירמיה: דלא כרבי יהודה. דאי כרבי יהודה - הא אמר: יש להם כפרה בשעיר המשתלח.

תשובה 2: אביי אמר: אפילו תימא רבי יהודה, אטו כהנים לאו בכלל עמך ישראל נינהו?

מסרו למי שמוליכו.

הבאת ברייתא:

	דברי הברייתא	קושי	תירוץ
ע"א	להכשיר את הזור	פשיטא!	מהו דתימא: כפרה כתיבא ביה, קא משמע לן
ע"ב	שיהא מזומן		
ע"ג	ואפילו בשבת	למאי הלכתא?	אמר רב ששת: לומר שאם היה חולה - מרכיבו על כתפו.
ע"ד	ואפילו בטומאה	למאי הלכתא?	אמר רב ששת: לומר שאם נטמא משלחו - נכנס טמא לעזרה ומשלחו.

דיוק מדברי רב ששת - לומר שאם היה חולה - מרכיבו על כתפו: כמאן - דלא כרבי נתן. דאי רבי נתן - האמר: חי נושא את עצמו.

דחיה: אפילו תימא רבי נתן, חלה שאני.

דיוק מדין זה בברייתא: אמר רפרם: זאת אומרת עירוב והוצאה לשבת, ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים.

שאלות לרבי אליעזר:

שאלה	תשובה	דעת חכמים
חלה, מהו שירכיבהו על כתפו?	יכול הוא להרכיב אני ואתם.	מרכיבו על כתפו
חלה משלחו, מהו שישלחנו ביד אחר?	אהא בשלום אני ואתם	ישלחנו ביד אחר
דחפו ולא מת, מהו שירד אחריו וימיתנו?	כן יאבדו כל אויביך ה'	ירד אחריו וימיתנו
פלוגי מהו לעולם הבא?	לא שאלתני אלא על פלוני?	
מהו להציל רועה כבשה מן הארי?	לא שאלתני אלא על הכבשה?	
מהו להציל הרועה מן הארי?	לא שאלתני אלא על הרועה?	
ממזר מה הוא לירש?	מהו ליבם?	
מהו לסוד את ביתו?	מהו לסוד את קברו?	
שאלה אשה חכמה את רבי אליעזר: מאחר שמעשה העגל שוין מפני מה אין מיתתן שוה?	אין חכמה לאשה אלא בפלך, וכן הוא אומר <i>וכף אשה כחכמת לב מידיה 116</i>	רב ולוי: חד: זיבח וקיטר - בסייף, גפף ונישק - במיתה, שמת בלבבו - בהדרוקן. חד: עדים והתראה - בסייף, עדים בלא התראה - במיתה, לא עדים ולא התראה - בהדרוקן.

לא מפני שהפליגן בדברים, אלא מפני שלא אמר דבר שלא שמע מפי רבו מעולם.

מימרא בעניין שבט לוי בחטא העגל: איתמר, אמר רב יהודה: שבטו של לוי לא עבד עבודה זרה, שנאמר **ויצאז משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלהי ויאספו אליו כל בני לוי**.
קושי: יתיב רבינא וקאמר להא שמעתא, איתיביה בני רב פפא בר אבא לרבינא: האמר **לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע כי שמו אהרתיק ופריתק יצרו תירוץ**: **אביו** - אבי אמו מישראל, **אחיו** - אחיו מאמו מישראל, **בניו** - בני בתו מישראל.

וכבש עשו לו כו'.

הסבר אחר בדברי המשנה: אמר רבה בר בר חנה: לא בבליים היו אלא אלכסנדריים היו, ומתוך ששונאים את הבבליים היו קורין אותן על שמן.
ברייתא להוכיח: תניא, **רבי יהודה אומר: לא בבליים היו אלא אלכסנדריים היו**. אמר לו רבי יוסי: **תנוח דעתך שהנחת את דעתי**.

טול וצא.

ברייתא עם פירוט: תנא: **מה שהי צפירא דין וחובי דרא סגיאין**.

